

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. F.**

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2025 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 5 marca 2025 r., sygn. akt V Ka 299/24,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt

II K 140/21 i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić skargę,**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie skargi.**

UZASADNIENIE

A. F. został oskarżony o to, że „w dniu 14 sierpnia 2020 roku w P. przy ul. [...], poprzez uderzanie pięściami w lewy bok na wysokości klatki piersiowej spowodował u A. Ż. obrażenia ciała w postaci wielomiejscowych sińców, w tym klatki piersiowej i lewego uda oraz złamania trzech lewych żeber z lewostronną

odmą opłucnową, skutkujące rozstrojem zdrowia na czas powyżej 7 dni, to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k.”

Sąd Rejonowy w Płocku, wyrokiem z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 140/21, uniewinnił A. F. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżyciel publiczny oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. Ż. wnieśli apelacje od tego wyroku, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Płocku do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zarzucił wyrokowi „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a także naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. przez złamanie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez dowolne przyjęcie, że:

- a) oskarżony A. F. nie spowodował u pokrzywdzonej A. Ż. obrażeń ciała opisanych w zarzucanym czynie, gdy w rzeczywistości umiejscowienie obrażeń ciała, jak również ich zakres, a także okoliczności ich powstania korespondują w pełni z relacją pokrzywdzonej, jak również zeznaniami innych świadków;
- b) w dniu zdarzenia A. Ż. była w sklepie L., gdy w rzeczywistości pokrzywdzona nie tylko nie rozpoznała swojej osoby, ale również stwierdziła, że kobieta widoczna na nagraniu wsiadła do samochodu, którym następnie odjechała, którego pokrzywdzona nigdy nie posiadała.”

Prokurator podniósł zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie A. F. sprawstwa zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Płocku, wyrokiem z dnia 5 marca 2025 r., sygn. akt V Ka 299/24, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Płocku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego wniósł w trybie art. 539a § 1 k.p.k. skargę na wyrok Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając „naruszenie przepisu art. 437 § 2 k.p.k. wskutek uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 26

stycznia 2024 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 140/21 i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, pomimo niewykazania i obiektywnego braku normatywnych podstaw do takiego rozstrzygnięcia, albowiem ustalenia Sądu Rejonowego w Płocku zostały poczynione wskutek prawidłowej oceny materiału dowodowego, a nadto Sąd ten nie uchybił przepisom dotyczącym przeprowadzenia postępowania dowodowego (w tym art. 7 k.p.k.), co błędnie - poza zakresem zaskarżenia – wskazał Sąd Okręgowy w Płocku.”

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać je sądowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Płocku motywowane było przekonaniem tego Sądu o zasadności skazania A. F. za zarzucony mu czyn. Sąd *ad quem* nie mógł zaś sam wydać orzeczenia skazującego, gdyż stała temu na przeszkodzie reguła *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. Podstawa ta mieści się w katalogu przesłanek uchylenia wyroku przez sąd odwoławczy, wymienionych w art. 437 § 2 k.p.k., a więc wydanie wyroku kasatoryjnego w niniejszej sprawie w analizowanym zakresie było dopuszczalne.

Nie oceniając prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia pod względem merytorycznym, a więc zasadności oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd II instancji (nie leży to bowiem w kompetencjach Sądu Najwyższego w postępowaniu w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego - por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2021 r., V KS 3/21), należy stwierdzić, iż tak orzekając Sąd Okręgowy w Płocku nie uchybił treści art. 437 § 2 k.p.k. Uchylił bowiem wyrok Sądu I instancji w oparciu o przesłankę z katalogu wymienionego w art. 437 § 2 k.p.k., dostatecznie motywując swoje rozstrzygnięcie,

stąd brak jest podstaw do skutecznego zaskarżenia wyroku Sądu odwoławczego w trybie art. 539a k.p.k.

Uzasadniając wyrok kasatoryjny Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle materiału dowodowego brak jest w jego ocenie podstaw do stanowczego przesądzenia o braku winy oskarżonego. Obrażenia żeber, których doznała pokrzywdzona, z dużym prawdopodobieństwem mogły powstać w wyniku ciosów zadanych jej przez oskarżonego, tym bardziej że sama A. Ż. poinformowała interweniujących u niej policjantów, że A. F. uderzał ją w żebra i rękę (zeznania R. M.) i od początku konsekwentnie twierdziła, iż to on dokonał jej pobicia. W świetle opinii biegłego nie można ponadto wykluczyć, by dolegliwości bólowe u pokrzywdzonej, wywołane uderzeniem ok. godz. 14.00, zmanifestowały się dopiero po czasie, a nie zaraz po zdarzeniu. Stąd dowody wskazujące na jej dobre samopoczucie podczas wizyty policjantów i zakupów w sklepie L. nie podważają jej zeznań. Z tego względu Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że oskarżony został niesłusznie uniewinniony i zachodzą podstawy do skazania go za zarzucony mu czyn, a w związku z treścią art. 454 § 1 k.p.k. będzie to możliwe dopiero w toku ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd i instancji, któremu sprawę, po uchyleniu zaskarżonego wyroku, przekazał.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia przedmiotowej skargi, Sąd Najwyższy postanowił ją oddalić, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]